

Pitvarszk

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 3. szám, 2019. január 18.

Az egész csak egy-két percig tartott. Vagy háromig. Hülye egy érzés volt. Nem kívánom senkinek.

Felálltam, hogy mi volt ez! Megráztam magam. Úgy látszik, semmi. Pillanatnyi elmezavar. Az érzékek durva tréfája. A Jack Daniel's, a Staropramen, plusz a Betty konyakja. Pedig ezek eddig békén hagytak, mindig jól meg bírtak félni bennem nagy szeretetben és egyetértésben.

Lássuk csak! Mit is csináltam utoljára? Ja, levettem a cipőmet. Akkor rendben, mert ott hever mind a kettő a szőnyegen, ahova elrugdostam őket. Nagy baj akkor nincsen.

Lehajoltam a cipőmért, kivettem az előszobába, és letettem a fogas alá. Megráztam a fejem. A francba, hogy mik vannak! De most már úgy látszik, minden a legnagyobb rendben, nincs semmi baj. Itt állok Betty előszobájában, ott lóg a dzsekim a fogason. Persze, hogy ott lóg, hiszen oda akasztottam. Bal zsebe csücskéből valami papírdarab kandikál ki.

Belenyúltam a dzsekim bal zsebébe, és elővettem belőle Mihadass főhadnagy levelét. Fura egy név, egyből megjegyeztem: Mihadass, Mihadass! Mihadass a neve a fazonnak, aki Marlenkát elcsábította.

Csak úgy állva most már végigolvastam a levelet. Az elejétől, onnan, hogy jó napot, tisztelt uram.

Mihadass főhadnagy arra kér, hogy utazzam el hozzá mielőbb Pitvarszkba. Ott találom őket a garnizonnál, a déli határon, a Dvug partján, a pitvarszki révénél. És hogy vigyem a Marlenka papírjait is, mert ő nem talál holmija között semmit. Hiába látta a halottkém, csak így, bemondásra, hogy Marlenka, nem tud vele mit kezdeni, főleg pedig jelenlegi állapotáról nem tud igazolást adni. Aztán ha lesz hivatalos papír, úgy is, mint a férje, én majd rendesen el tudom temetni.

A levelet lassan újra kétrét hajtottam, visszadugtam a borítékba, és most a dzseki belső zsebébe tettem, legomboltam. Visszaültem a helyemre, a kis karosszékbe.